

רבי או סוחר?

תל-אביב-יפו
Tel-Aviv-Yaffo
שולס - P.P.
67' ש"ש

ממתק לישבת

זמני השבת
ירושלים תל-אביב חיפה באר-שבע
ניסת השבת 6:27 6:42 6:34 6:44
צאת השבת 7:41 7:43 7:43 7:43

נהנים עם איצי

שלוס לך יוכני,
אתמול בצ'הרים, אחרי שסימתי לשאב מהרכב של אבא אלפי פוררים קטנים של חמץ, ואחרי שערתי לאמא להזיז את המקרר הכבד, קפצתי לבית חב"ד, לראות איך הם מנקים את המקום לפסח. הרי במשך השנה יש שם כל כך הרבה ארועים, וגם ילדים קטנים שמסתובבים עם ממתקים... נכנסתי, וגיליתי שהשלחנות ערוכים לארוע גדול, ובצד עומדים המון אריות של חמץ, מכל הסוגים!
אתם לא מנקים לפסח? שאלתי את הרב גבריאל, מנהל בית חב"ד.
הוא חיך. בודאי שאנחנו מנקים! ואתה אפלו מזמן לעזר לנו! אבל אנחנו ננקה את הכל ביומים האחרונים שלפני פסח. כי, הערב, אנחנו עורכים פה התועדות חסידית גדולה, לרגל יום ההלדת של הרבי מליובאוויטש, החל ב"א ניסן.
לרבי עושים יום הלדת? התפלאתי.
הרב גבריאל הסביר לי שכן. יום הלדת הוא יום רציני, יום של התעוררות רוחנית. וכשמגיע יום ההלדת של הרבי, שיש לו נשמה כללית הקשורה לנשמות כל ישראל, זהו בודאי יום שקשור לכלנו ומתאים שנתאסף ונקבל החלטות טובות, להוסיף בלמוד תורה ובמצוות.
לקחתי לי מודעה על הארוע, וחרתי אל הנקיונות שבבית. כשהגעתי הביתה, כבר הייתה לי החלטה מוכנה, מה אוסיף ואעשה לכבוד יום ההלדת של הרבי.

להתראות בינתיים,
אלי

תקציר: לאחר שנים בהן היה רבי לוי יצחק מברדיצ'ב סמוך על שלחן חותנו, עמד החותן על כך שרבי לוי יצחק עצמו ישתלב גם בן בחיי הפסקה. לשם כך שלח אותו ליריד בלפצ'י עם צרור כסף גדול, אך אויב, התברר שהכסף נעלם. החותן גרש בכעס רב את רבי לוי יצחק מפניו. בעבר זמן, זמן החותן למשפט חמור, בגלל עלילה שקרית.

אני במצב גרוע מאוד. אתה מברך להשוב על עצה טובה בשבילי, איך להחליץ מן התסבובת הזאת!
יש דבר אחד חשוב שאותו אתה מברך לנסות.
סע לליז'נסק, אל הרבי, ר' אלימלך. בקש מפניו ברכה. צדיק בפיותו, ודאי יוכל לסיע לך.

אני מכיר את העשיר הזה, מברדיצ'ב. בענין לפה הוא הגיע הנה, אל רבי אלימלך...
הוא פחקה בתור, בסבלנות ובהקנעה, כנראה קרה אצלו משהו, והוא זקוק לשיעור.
עלילה נראתה העלילו עלי, כאלו עסקתי בזיוף כספים, ולא היו דברים מעולם! מה אעשה??
אינני מבין בשביל מה היית צריך לטרוח ולבוא עד לכאן?

לגשת אל רבי לוי יצחק? ובר' זה חתני... אינני יכול לגשת אליו עכשיו לבקש ברכה...
הרי גם אצלכם יש צדיק שיוכל לברך... גוש אליו, אל רבי לוי יצחק...
אני עומד על קדושת הגיליון

מאת עוזי קפלון

השוד מתגלה
68
"שתיקה כהודאה, גדעון", לטף המלמד את ראשו המרכן של גדעון, שלא פצה את פיו עדין. "הרשה לי לנחש כי אתה וחברך, רוקנתם באין רואים את מי הבאר והרטבתם את עצי המחסן, כדי להציל את ירושלים. נכון, גדעון?".
גדעון הנהן בראשו, ואז התפרצו המלים מפיו בסערת נפש: "וכי מה יעשו אנשי ירושלים ללא עצים בקרה? הן יקפאו למות חלילה!".
"צודק הנד", הגיב רב הרקינס וגדעון הרים את עיניו ונעץ בו מבט מפתע. המלמד, אפוא, בצד שלו הנהו! ורב הרקינס המשיך בנחת: "אלא ששאלה נוספת יש כאן: מה יעשו אנשי ירושלים ללא מים לשתייה? החשבת על זה, גדעון?".
גדעון נאלם דום.
"עכשו אין בררה", המשיך המלמד בתוכחה, "ועליך לעמד לפני בית הדין ולהסביר כי פונתך הייתה רצויה. גם אני אבוא עמך", מהר רב הרקינס להוסיף, כשראה עד כמה מבהל הילד, "ואעיד ואמר, כי גם אם גדול אתה בכחה, קטן אתה עדין ואינך מחיב במצוות".
"הנס הגדול הוא", שח רב הרקינס באזני תלמידו, בדרך לבית הדין, "שהבריונים עדין לא שמעו על החסר במים בבאר הזו... מפני שברגע שראיתי את אגרת בית הדין מיד לקחתיה ושמרתיה עמי, לבל תופץ ברבים...".
רב הרקינס שם לב שגדעון רועד ממש והוא חבק את כתפו. "ה' נראה ללכב. יודע האלקים כי רק לטובה נתפונתם. הנה הגענו, גדעון. אל תירא, כי המשפט האלקים הוא".
משיח במחסן העצים הסמוך...
המשך יבוא

קוראים בענין

ממצולות הנָהָר

תחושת מועקה מלאה אותו. זה היה ב"ב בתמוז תשי"ז. הוא היה בנסיעה מבואנוס-אירס שבארגנטינה לברזיל. כשהגיע לנקדת מעבר הגבול, שעל גדת הנהר פרנה, גברה התחושה הקשה. פתאום הרגיש את עצמו בודד מאוד.

הרב ברל בוימגרטרן היה אז שליח צעיר, שפעל להפצת היהדות בארגנטינה. באותה תקופה עדין לא התגורר שם דרך קבע, אלא היה נוסע ונבא. מצב היהדות בדרום-אמריקה בכלל היה עלוב, והאזירה הכללית הייתה שחיי תורה ומצוות שכינים לעבר הרחוק.

הוא לא ידע להסביר לעצמו את פשר המועקה שמלאה אותו. נסיעות ארוכות היו לחם-חוקו, והוא היה רגיל להמצא לבדו במקומות רחוקים. תחלה נטה לחשב שהתחושה הזאת נובעת מן העבודה שהיום הוא תאריך חסידי מיוחד, חג הגאולה, ואלו הוא תקוע במקום נדח, אך גם ההסבר הזה היה דחוק למדי.

הוא החליט לשגר מברק אל הרבי מלויבאוויטש. ממשרדי מעבר הגבול הבריק לניו-יורק, כתב שהוא מרגיש בודד מאוד ובקש שהרבי 'חשב עליו'.

שגור המברק עודד אותו. הוא עבר את בקרת הגבולות והתכונן לחצות את הנהר. למעשה,

הוא בא למקום במכונית אמריקנית גדולה מסוג לינקולן קונטיננטל, בבעלות נהג גוי. המכונית העלתה על לוח עץ גדול, שהנח על שתי סירות, ואלה נקשרו לספינה גדולה יותר, שעליה עלו הנוסעים.

כשעלה הרב בוימגרטרן אל הספינה, התקשה למצא לו פנה שקטה. הספון היה קטן, והיתה שם קבוצת יהודים שהתברר כי באו במקורם מרקע דתי אך פרקו על הללו החלו להציק לבחור החסידי וללעג לו.

הרב בוימגרטרן נכח שאין לו סכוי לפתח עמם שיחה מועילה, ושהוא צפוי לסבל מהם כל משך הנסיעה. הוא פנה אל אנשי צוות הספינה ובקש לשבת בתוך המכונית. הללו נענו לבקשתו, הוא נכנס לבדו אל המכונית והספינה הפליגה.

כאשר הספינה הגיעה ללב הנהר, ארעה התנגשות בין סירה ששטה בנהר לבין שתי הסירות שעליהן הנהנה המכונית. בעקבות ההתנגשות החליקה המכונית וצללה אל תוך הנהר, והרב בוימגרטרן בתוכה.

קדם שצלל אל המים הספיק לראות את הבעת פניהם הנוסעות של הנוסעים שעל הספינה הגדולה. הללו צעקו לעברו, אך בתוך שניה כבר הייתה המכונית בתוך המים.

באותו רגע ראה את כל חיי עוברים לנגד עיניו. "אני עומד למוות", הכתה בו המחשבה הנווראה, "עלי לומר ודוי". מולה באה מחשבה שאולי לא-נכון לומר ודוי בחגיגה אלה "ב בתמוז..."

ואז שמע קול פוקד עליו: "פתח את

הדלת!". הוא נסה לפתח את הדלת ולא הצליח, בגלל הלחץ העצום של המים. "פתח את הדלת!", שמע שוב את הקול, והפעם ביקר תקיפות. הוא אינו מבין כיצד קרה הדבר, אך בנסיון השני הצליח לפתח את הדלת ולהחלץ מן המכונית.

אין לו הסבר מה קרה בדקות הבאות. הוא לא ידע לשחות, אך כאלו יד נעלמה משתה אותו מן המים עד שראשו צף ועלה. אנשי הספינה הגיבו בהתרגשות למראהו, ונסו להשליך לעברו חבל, אך הוא לא הצליח לתפס אותו. ואז זרק לעברו אחד המלחים גלגל הצלה, ובעזרתו הצליח לצוף, עד שהגיעה אליו סירת מנוע והוא עלה עליה.

הסירה הביאה אותו אל מעבר הגבול שממנו יצא, והכל הביטו בו כלא-מאמינים. איש עדין לא שמע שבו-אדם יצליח להחלץ ממכונית הצוללת אל תוך מי הנהר העמקים. הכל הביטו בו בהערצה, ואמרו כי הוא איש קדוש ומן השמים הצילו אותו.

הרב בוימגרטרן היה מטרד בעקר מן שהתפלן שלו היו במכונית, ועתה אין לו תפליו להתפלל בהן ביום המחרת. הוא חפש

את הדרך המהירה ביותר להגיע לבואנוס-אירס, ואף הזמין לשם כך טיסה במטוס פרטי, אך התברר לו כי גם אחרי כל המאמצים ינחת בנמל-התעופה זמן קצר לפני השקיעה ביום המחרת.

הוא מהר אפוא לשגר מברק אל הקהלה היהודית בבואנוס-אירס ובקש שיביאו לו תפליו לנמל-התעופה למחרת לפנות ערב.

הנסיעה התנהלה כמתכנן, וכל הזמן הזה לבו מלא צער על שאין לו תפליו. הוא נאחז בתקוה שייספיק להניחן עם נחיתתו בבואנוס-אירס. ואכן, בצאתו מנמל-התעופה מצא את אנשי הקהלה מקבלים את פניו, אוהזים בידיהם... ספר-תורה. הם חשבו שמכבד יותר לקדם רב חשוב כמותו בספר-תורה מבתפליו...

תקותו הייתה למפח-נפש. השמש שקעה והוא לא הניח תפליו באותו יום. הדבר הסב לו צער רב, והעיב על שמחת הצלתו מהסביעה בנהר.

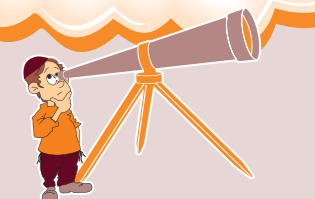
כאשר חזר לניו-יורק, נכנס ל'יחידות' אל הרבי. מיד בהכנסו קדם הרבי את פניו בחיידק רחב ואמר: "נו, האם חשבתי עליך?"

הרב בוימגרטרן בקש תקון על שלא הניח תפליו באותו יום. הרבי הורה לו לשנן את הלכות התפליו, וללמד ענינים בתורת החסידות המדברים על שעבוד הלב והמוח (שזו הפונה בהנחת התפליו).

לאחר מכן נודע לו, כי בהתועדות "ב בתמוז שנערכה ביום שבו ארעה הסביעה, פנה פתאום הרבי אל אחיו, ר' מנדל בוימגרטרן, ושאל: "איפה ברל?", והורה לו לומר 'לחיים' בעבורו.

(מוגש לראי ביניסון, יום הולדתו של הרבי מלויבאוויטש)

דמות מהפרשה

בן בורית הכוכס

השבוע עליתי לביית-המקדש להקריב קרבן. כשסימתי הסתובבתי קצת בעזרה, במקומות שמתר גם למי שאינו כוחן או לוי, להכנס.

והנה, באחת הפנות אני רואה כוחן מחזיק בידיו בגד ומכבס אותו! שופך מים, משפשוף בסבון, שופך שוב מים... עד שהכתם האדם החל לרדת.

מהצד, נתתי לו כמה עצות לכביסה טובה יותר מנסיוני העשיר. הוא חיד אלי בתודה והמשיך במלאכה בשתיקה.

רק כשסיים, נפנה לעברי.

"פתחתם פה מכבסה?", התפלאתי. בכל זאת, הכוהנים עובדים בעבודות קדושות של הקרבת קרבנות, הקטרת קטרת... ועוד כל מיני דברים נעלים. לא בעבודה פשוטה כמו שלי, כבוס בגדים...

"אל תדאג, אנחנו לא מתחרים בך..." חיד אלי הכוהן. הי, זה אליהו הכוהן, הבן של איתמר הכוהן מהשכונה שלנו. הוא מכיר אותי!

"אלא מה?", שאלתי. "הדין הוא", הסביר לי אליהו, "כפי שמופיע בפרשת צו, שאם בגד התלכלך בדם קרבן החטאת שהוא קדוש ומקרב כלו להשם – חייבים לכבס את הבגד בתוך העזרה, כי אסור להוציא את הדם הזה מחוץ למקדש!".

כמה קדוש בית-המקדש, וכמה קדושים הקרבנות!

בנית משפחת גאולה

מי אני? אני כגיע פעם בשנה ויש בי הזדמנות נפלאה, לשוב לתרחש גאולה ולכלל העם תהיה ישועה.

אני כגיע פעם בשנה ויש בי הזדמנות נפלאה, לשוב לתרחש גאולה ולכלל העם תהיה ישועה.

מי זו? לקראת סוף הסדר יוצאים מן הקדר. אותה פותחים לפיבאר כחכים.

אני כגיע פעם בשנה ויש בי הזדמנות נפלאה, לשוב לתרחש גאולה ולכלל העם תהיה ישועה.

מה שמה? בארבע אפנים ולשונות זכו ישראל לגאולה. ובלשון החפשיית בכהרה, זכו לגאולה שלמה!

אני כגיע פעם בשנה ויש בי הזדמנות נפלאה, לשוב לתרחש גאולה ולכלל העם תהיה ישועה.

הרבי מדבר לילדי ישראל

"וכמו שביציאת מצרים אומרים חכמינו זכרונם לברכה ש'לא עכבן המקום (אפלו) כהרף עין' כך לא יעכב השם את בני ישראל אפלו רגע אחד מיתר בגלות, אלא 'לא לתר לגאולה' הוא יוליך אותנו מיד אל הגאולה האמתית והשלמה".

(הרבי מדבר לילדי ישראל חלק ב, עמוד 59)

מחכימים ונהנים

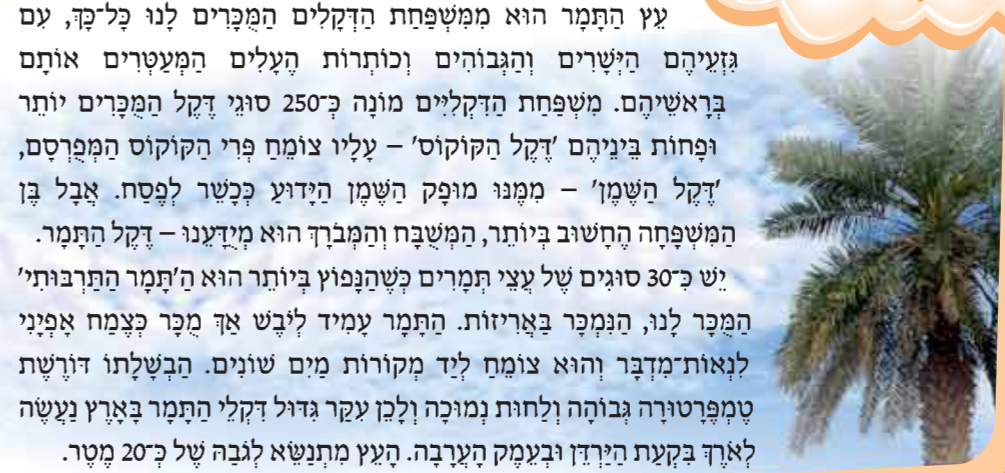
רקע יהודי

איש עסקים נכבד ותורם ותיק של חב"ד פתח בקהלתו מנין למתחילים. בפגישתו הקרובה עם הרבי מלויבאוויטש ספר על כך בגאונה: "ארנגנתי תפלות למאה ושלושים יהודים, נטולי רקע יהודי".

חיובו של הרבי נעלם. הוא הביט באיש במבטו החודר, וזה הבין מיז ששגה בדבר מה. 'מה?', שאל הרבי, מניח לאיש שיחיו הזדמנות לתקן את דבריו.

האיש, שלא ירד לסוף כונתו של הרבי, חזר על דבריו, והרבי הגיב: "נטולי רקע יהודי?! הלא הם בני אברהם, יצחק ויעקב, שרה, רבקה, רחל ולאה". חיובו של הרבי שוב האיר את פניו והוא העניק לאיש ברכה וגם מסר חשוב לכל חיו.

מגלים עולם

עץ התמר הוא ממשפחת הדקלים המכרים לנו כל-כך, עם גזעיהם הישרים והגבוהים וכותרות העלים המעטרים אותם בראשיהם. משפחת הדקלים מונה כ-250 סוגי דקל המכרים יותר ופחות ביניהם 'דקל הקוקוס' – עליו צומח פרי הקוקוס המפורסם, 'דקל השמן' – ממנו מופק השמן הידוע ככשר לפסח. אבל בן המשפחה החשוב ביותר, המשבח והמברך הוא מידענו – דקל התמר. יש כ-30 סוגים של עצי תמרים כשהנפוץ ביותר הוא ה'תמר התרבותי' המכר לנו, הנמכר בארזות. התמר עמיד ליבש אך מכר כצמח אפני לנאות-מדבר והוא צומח ליד מקורות מים שונים. הבשלתו דורשת טמפרטורה גבוהה ולחות נמוכה ולכן עקר גדול דקלי התמר בארץ נעשה לארך בקעת הירדן ובעמק הערבה. העץ מתנשא לגובה של כ-20 מטר.